

VARGA IMRE (1950) Tinnye

VARGA IMRE

Egy kánpad díszletei

Merre is éppen?
 Nem kéne kezdetnek ennyi sem.
 Mert nincs más *valódim*: az itt, a most.
 Ahogy kérdeztem, már szerep-tér, sőt: színpad.
 Kánpad is olykor; mert megaláz.
 Felhők sodródnak velem.
 Csendemmel, zshivajommal átérek.
 (A tér nem sérül, kék volt és kék tér lesz.)
 Csak nézem szabadon
 ezt a szenvedő készletet:
 aki látszat-csak voltam, és *abból* leszek.
 Gyötrelmes, mégis, mégis,
 mint akit elhagytak, szavak, emberek,
 s köztük nincs, nem is lehet már.
 Káprázat. A nap fölkel, lenyugszik.
 Ahhoz mérve, ami viszonylagos.
 Voltam itt. Derűsen, aki
 senkiként mégis maradhatok.

Aigeusz, indulj!

Gorgóval élni évekig!
 Sohasem láthattad *közvetlenül*,
 legfőljebb szerepeit, tükrözéseit.
 A nőt, az asszonyt vagy olykor
 a lányt is, akit tetszhalottként
 hordozott magában évek óta. Tégedet.
 Reggel zörgő fémszárnya ébreszt.
 Vipera-sziszegés,
 az ablak üveglapján látod:
 mögötted villával fészülködik.
 Megszólítod; és állathangot hall füle.
 Vadkan vagy neki, vedlő kutya.
 Rőfögsz, tutulsz. Nem tégedet,
 az állatokat hallja ő, akik
 idáig kísérték álmodat. A kocszi zörgését,
 ahogy elhozott, vissza az ágyba.
 Ahonnan jöttél: fehér, omló szobor
 volt a tengerparton Medúza;
 mozdulatlan a fény hullámverése előtt.
 Vagy tán nem is ő volt? Mert az útvesztő
 közepében te emelted a gyilkos lándzsát
 az alvó bikafejű szörnyre?
 Most látod az üveglap lapján: a nő melletti kosárban
 színes dildók, vibrátorok. A vipera-varokocsok
 zümmögnek, sisteregnek. Szokásos reggel:
 a konyhapulton a kávéfőző gargarizál.

Szárnyas szandáloed az ágy mellett vár;
 elröppenhetsz még a reggeli kávé előtt;
 itt hagyva a világnak a szépítkező Gorgót.
 Aigeusz, indulsz?

Az idősödő nőkhöz

Ti, akik a múltban éltek.
 Üveglapon túli hús-nők,
 nőstény-növények.
 Ami túl sok rajtatok:
 hibácskák, hurkák, remények, erények.
 A nevek üvegkoporsójában.
 Csipkerózsikák; álmokra várva.
 Foghíjasan vagy mókásan.
 Rátok kövült az idő.
 Gyertek, lelkecskéim, elő!
 Itt vár rátok az élet.
 A volt-álmából felébredt
 napok. A semmiből semmibe
 át két magányos arc tekint.
 Két ember egymás terébe mondja,
 ami már elmúlt, nincsen.
 Szavakkal, mondat-testrészekkel
 telik, telik a döngkút.
 Kormosan borul
 fölénk a napút.

GOSZTOLA GÁBOR, Jelenetek háza, 1969–70; Összetartó felek, 1980 k.